

01008095

Bosna i Hercegovina
 AGENCIJA ZA ISTRAŽIVANJE I DOKUMENTACIJU
 SEKTOR AID TUZLA

*Priloga - uafajna lišta
 Batković!*

Broj:
 Dana, 19.01.1996. godine

Z A P I S N I K

GRADANIN: ADEMOVIĆ ŠEVAL, sin Saliha i Avdić Mejre, rođen 29.07.1951. godine u selu Podosoje, opština Srebrenica, po zanimanju KV tesar, zaposlen u rudniku boksita Vlasenica, po nacionalnosti Musliman, oženjen, otac troje djece, pripadnik A R BiH, lična karta (JMB 2907951183124), bio stalno nastanjen u mjestu rođenja, razmijenjen kao pripadnik A R BiH dana 24.12.1995. godine u Sočkovcu, privremeno smješten u D.Orahovici (Rječica) kod Gračanice, je dana 12.01.1996. godine ovlaštenim radnicima AID Sektora Tuzla dao sljedeću:

I Z J A V U

Dana 12.07.1995. godine ja i moja dva sina Jusuf i Šefik krenuli smo zajedno sa našom 281. brigadom u proboj prema Tuzli a put nas je vodio prema Kravici, Kamenici, Kušlatu, Snagovu, Baljkovici i Memićima, gdje sam i zarobljen. Odmah na početku našeg proboja prema Tuzli, u blizini Kravice, četnici su počeli sa granatiranjem kolone u kojoj je, po mojoj slobodnoj procjeni bilo 10-15000 ljudi. Među našima od četničkog granatiranja bilo je poginulih i ranjenih. Negdje kod Kamenice uz granatiranje i pucnjavu iz vatrenog oružja četnici su na našu kolonu djelovali u bojnim otrovima, što sam lično osjetio i na sebi. Ne znam kako bih vam to mogao opisati, ali mogu vam reći da sam tada sa sinom Šefikom, komšijom Avdić Ramizom iz Pasmulića kod Srebrenice krenuo sasvim pogrešnim pravcem, kojim inače nismo mislili ići. U tom skrivanju i bježanju odjednom se izgubio moj sin Šefik i komšija Avdić što mi je neobjašnjivo, jer smo se držali jedni drugih. Od tada ih do danas nisam više vidio. Isto tako neki borci sa kojima sam se dalje probijao, a na koje sam nailazio počeli su se čudno ponašati tako što su izražavali želju za predajom četnicima što do tada nije bio slučaj. Neki pojedinci su me i otvoreno nagovarali da to učinim što sam ja uporno odbijao, znajući već da četnici u našu kolonu ubacuju svoje ljude sa takvim ciljem. Prilikom četničkog granatiranja i djelovanja sa bojni, otrovima dosta je naših izginulo, mislim između 200-250 ljudi, međutim nisam siguran ni u ovu brojku obzirom da smo stalno bježali i u bježanju smo samo prelazili preko tijela naših ljudi. Nakon ovog granatiranja i bacanja bojnih otrova poviše Kamenice izbili smo ispred spaljene škole u Kamenici, a dalje smo naletjeli na četničku patrolu.

Napominjem, da moga sina Jusufa od početka samog proboja prema Tuzli nisam više vidio, ali sam po dolasku u Tuzlu sa razmjene saznao da je poginuo na Ružinoj vodi, kod Vlasenice.

U jednom trenutku ja sam ostao sam i bez oružja ali sam nailazio putem na grupe naših boraca koji su išli u pravcu Kušlata i Snagova. Po dolasku na Kušlat pokušavali smo preći asfalt i ići dalje prema Snagovu ali zbog dejstva četnika i njihovih patrola to nam nije uspijevalo. Ipak, nakon 2-3 dana lutanja i skrivanja nas 17 se uspjelo probiti do Snagova. Po izlasku na Snagovo pokušavali smo se probiti do Baljkovice i Memića, a u tim pokušajima nailazili smo na tijela poginulih naših boraca koji su ranije pokušavali da se probiju, a bilo je i dosta ranjenih. Sa Snagova smo se nekako probili do Memića gdje smo u blizini linija proveli još oko 5-6 dana. Da smo došli u Memiće mogli smo zaključiti po tome jer smo našli jedan papirić sa potpisom neke djevojčice iz Osnovne škole u Memićima.

Nakon lutanja uzduž linije razdvajanja četnici su 24.07.1995. godine mene i još šestoricu zarobili i to: Muratović Alija, sin Omera iz Pale, opština Srebrenica i njegov sin Amir, rođ. 1978. godine, razmijenjen 29.09.1995. godine u Šatorovićima,

Ademović Ševal

Muratović Kadrija iz Pale, inače bratić Alija, razmijenjen sa mnom u Sočkovcu, Salihović Hasan, takođe iz Pala, rođen 1946. godine, razmijenjen u Sočkovcu, Kadrić Kadrija iz Rulovaca kod Srebrenice, rođ. negdje 1956. godine, razmijenjen u Sočkovcu, neki Ohran iz Pervana kod Bratunca, takođe razmijenjen u Sočkovcu. Vezane su nas priveli u jednu kuću u Memićima gdje su nas strpali u podrum. Tom prilikom su nas tukli, vrijeđali, maltretirali i ispitivali. Prilikom ovog ispitivanja meni je jedan četnik naredio da ustanem i okrenem se licem prema zidu da bi me pretresao, a nakon pretresa me snažno udario nekim predmetom u potiljak. Vidjevši da ja nisam pao uzeo je betonski blok i sa njime me udario u predjelu rebara i ja sam od tog udarca pao na zemlju da bi me on nastavio tući na zemlji nogama. Nakon ove torture u Memićima, vezali su nam oči i ruke i kamionom prebacili u Karakaj. U Karakaju su nas opet maltretirali a potom stavili lisice na ruke i kamionom odvezli do Batkovića. Po dolasku u Batkoviće u logoru sam vidio dosta zarobljenika među kojima i naši ljudi iz Srebrenice. Nakon prespavane noći u logoru, sutradan je stigao Međunarodni Crveni krst i nas novopristigle evidentirao. Nakon izvršene evidencije morali smo dati izjave, a ispitivao nas je neki Čekić za kojeg kažu da je po činu potpukovnik, mada mu ja nisam vidio činove. Tokom boravka u logoru vidio sam i nekog Ismeta koga su četnici postavili za domara, a tada sam mogao saznati da je oženjen nekom Srpkinjom, a da je u logoru navodno zbog nekog kriminala. Isto tako sam vidio i nekog Samira i Peru iz Tuzle koji su od ranije u logoru, a odbijali su da idu u razmjenu. U logoru Batković smo ostali do 07.10.1995. godine, za koje vrijeme smo radili na raznim poslovima, a ja lično radio sam na čišćenju kanala za odvodnjavanj Dana 07.10.1995. godine Čekić je tražio da se borci iz Srebrenice okupe, a nas je bilo 53 takvih. Kad smo se okupili rekao nam je da nas 45 ide u razmjenu, ali to nije bilo tako već su nas potrpali u autobuse i odvezli u logor Kotorsko kod Doboja. Na putu do Kotorskog su nas već u autobusu počeli tući i maltretirati na razne načine a po samom ulasku u logor Kotorsko bilo je najteže. U logoru Kotorsko u kom smo boravili mi sastojao se iz dvije veće kuće oko kojih je bila postavljena ograda. Među logorašima bilo je zarobljenih pripadnika 5. i 7. korpusa A R BiH kao i zarobljenih Hrvata iz Gruda i Sinja, među kojima je i jedan Hrvat iz 2. korpusa izvjesni Goran. Među zarobljenicima poseban tretman imali su pripadnici 5. i 7. korpusa koje su četnici svakodnevno maltretirali i tukli, a tjerali su ih da obavljaju i teške fizičke poslove. Napominjem, između ostalog, da su nas četnici natjerali da radimo i na raščišćavanju ruševina kotorske džamije koju su oni osam puta minirali. Nekako u toku ovog čišćenja džamije došao je MCK da nas evidentira i mogli su dobro vidjeti da je srušen vjerski objekat, ali nisu reagovali. Napominjem da je MCK dolazio još 2-3 puta ali su nas četnici skrivali na razne načine. Isto tako odlazili smo na obavljanje fizičkih radova u Modriču i Odžak. U Odžaku smo nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma morali demontirati fabriku elektro opreme koju smo utovarili na kamione, a radili smo i na vađenju stolarije i ostalog iz napuštenih kuća. Isto tako nekoliko dana smo proveli radeći na Ozrenu u selu Brezici. Odatle smo morali ići oko 4 km do linija razdvajanja gdje smo morali kopati četničke rovove.

Moram istaći da se prilikom našeg boravka u logoru Kotorsko grubošću posebno isticao čuvar logora Sivac Mile koji je koristio svaku priliku da nekoga pretuče, a to je znalo ići i do besvijesti pretučenih. Usput je prijetio puškom, poturao nož pod vrat prijeteći da će nas sve poklati i provocirao nas na razne načine kako je znao i umio. Opet su, kad je on u pitanju najteže prolazili pripadnici 5. i 7. korpusa. Moram reći da je Sivac i mene tako više puta pretukao, a to je činio puškom, nogama i raznim drugim predmetima. Radi toga moje zdravstveno stanje je bilo loše pa sam tražio pomoć od njihovog ljekara koji je došao iz Doboja. Morao sam mu lagati da od ranije bolujem od kičme, međutim on mi je rekao da to nije ništa naspram onoga što čini 5. korpus, zarobljenim Srbima. Naravno nije mi dao poštedu već su me sutradan odmah natjerali da radim. Nešto više želje da nam pomognu pokazali su Pantelić Ilija koji je bio zamjenik komandanta logora i izvjesni Zdravko čini mi se da je iz Modriče, a čuo sam da je k-dir vojne policije. Prema nama izuzetno se loše ponašao i neki Zdravko koji je bio upravnik logora. U posljednje vrijeme upravnik logora je bio upravnik Šujić, koji se takođe grubo ponašao prema nama i neki Karajica Čopić, Čatić, Kojić.

Abdumović Seval

Napominjem da sam saznao, još za vrijeme boravka u logoru, da se nedaleko od nas u samici nalazi zarobljen i Irfan Ajanović koji je razmijenjen u S.Mostu. Konačno nam je saopšteno da ćemo biti razmijenjeni u Sočkovcu 24.12.1995. godine kada je to i učinjeno.

Na kraju napominjem da su u proboju prema Tužli poginuli Hafizović Husein, sin Mešana iz Kamenjače kod Srebrenice, kao i još 4 momka koja ja ne poznajem dobro, a mislim da se zovu Mehmedović Ragib iz Stagoglavice, Srebrenica, Turković Mujo, sin Alije iz Vrsinja-Vlasenica, Hodžić Šaban, sin Nezira iz Žadenjskog kod Srebrenice i ne mogu da se sjetim više imena.

Nemam više šta da izjavim, tekst izjave sam slušao ~~kuju~~ i u formulaciji iste i sam učestvovao, te je prihvatam kao svoju, što potvrđujem svojeručnim potpisom.

GRADANIN:

Ademović Ševal

Ademović Ševal

ZAPISNIČAR:

Wassanauov

OVLAŠTENA SL. LICA:

Ševal (KAVES) / *Hožić* / *110*